

RUIM EEN JAAR EERDER

SMS:

“Klaar voor de voorstelling?

x Milly”

“Wil je wisselen?

x Sam”

“Voor geen goud van de wereld”

‘Ik heet u allen welkom bij Van Landschoofs en zonen, ons familiebedrijf.’ Mijn gezicht straalde vertrouwen uit terwijl ik de gasten met een warme glimlach begroette en oogcontact met hen maakte. Vooral iedereen het gevoel geven dat zij persoonlijk worden aangesproken, leerde ik ooit in een cursus storytelling en al zeg ik het zelf, dat onderdeel beheers ik als de beste. Niemand had door dat mijn knieën onophoudelijk knikten.

Er waren zeker dertig aankopers van de firma’s waar we al jaren zaken mee doen aanwezig op dit event. Tussen de genodigden trof ik, naast de oudgedienden, ook een aantal nieuwe gezichten aan. *Niet zenuwachtig worden Sam, denk gewoon dat al die mensen kapstokken zijn en niet live je toespraak bijwonen.*

Ik hoorde mezelf het goed voorbereide promotiepraatje geven en zag mijn jongste broer me enthousiast toeknikken. Zo onopvallend mogelijk stak hij beide duimen in de lucht. Het ging

goed, besepte ik en vol vertrouwen praatte ik verder. Voor ik het wist, kwamen we aan het einde van mijn voorstelling en wees ik naar de man die rechts van me stond. ‘Voor diegenen die hem nog niet kennen, wil ik u nu graag voorstellen aan de huidige CEO, Frank Van Landschoofs, mijn vader.

Hij zal de rondleiding verzorgen en ons vernieuwd hoogtechnologisch product aan u voorstellen.

Ik ontmoet u graag na de rondgang voor eventuele bijkomende vragen over de verdeling en levering van de producten, samen met mijn broer Michiel.’

‘Juffrouw,’ klonk het vanuit het publiek, ‘zei u nu net Van Landschoofs en zonen, u ziet er toch wel erg vrouwelijk uit hoor.’ Er klonk geginnik in de zaal en de wangen van een vermoedelijke collega van de vraagsteller kleurden meteen rood van plaatsvervangende schaamte. Ik liet me niet uit het lood slaan en diende hem laconiek van replek: ‘Ik stel voor dat u deze prangende vraag aan mijn vader stelt wanneer hij jullie rondleidt’, en ik wandelde op mijn vijftien centimeter hoge naaldhakken het podium af terwijl de hoofden van verschillende mannen zich begerig in mijn richting draaiden.

Zou ik nog wat olie op het vuur gooien? en ik zwaaide meteen mijn lange bruine haren bevallig over mijn schouder, terwijl ik net iets meer met mijn heupen wiegde dan gebruikelijk en op mijn zus toeliep, die zich zoals gewoonlijk achteraan het publiek schuilhield.

‘Was die show nu echt nodig?’ siste ze me toe wanneer ik haar bereikte. ‘Het lijkt wel of jij het product bent dat geshowd wordt’, en ze trok me mee richting de gangen van het kantoorgedeelte.

Op mijn hakken moest ik moeite doen om Milly bij te houden. De stiletto's zakten diep weg in het zachte tapijt en bleven af en toe haken in het textiel. Mama had deze vloerbedekking een paar jaar geleden samen met een of andere bekende interieurontwerper gekozen toen ze het nodig vond om de bureaus van ons familiebedrijf te "restylen", zoals ze het noemde. 'Bezigheids-therapie, laat haar maar doen', aldus vader. Toen ze hem de totaalfactuur presenteerde, was zijn enthousiasme ver zoek. Maar moeder hield voet bij stuk, alles zou geleverd worden. De kantoren en vergaderruimtes waren tenslotte het visitekaartje van het bedrijf. Eerlijk is eerlijk: het vast tapijt oogde prachtig. Maar zij hoefde er niet met hoge hakken aan op rond te lopen. Een vloek brandde op het puntje van mijn tong, terwijl ik wankelend mijn evenwicht herwon.

Mijn zus was natuurlijk al lang in het kantoor, haar schoeisel was duidelijk beter aangepast dan het mijne. Hoewel, ze droeg altijd al degelijke schoenen, had ze eigenlijk wel hakken in haar schoenkast?

Milly en ik konden niet meer van elkaar verschillen, mensen geloven soms niet eens dat we zussen zijn.

'Pfff', zei ik met een rood aangelopen gezicht en schopte onmiddellijk die vervloekte hoge hakken uit en trok ballerina's aan. Eigenlijk stonden die ook onder mijn kleedje, besefte ik wanneer ik een glimp van mezelf opving in de drie asymmetrische spiegels aan de witte muur.

'Spiegels vergroten het ruimtegevoel', zei de architect en moeder bestelde onmiddellijk de door hem voorgestelde objecten voor

alle bureaus. Wat was er eigenlijk gebeurd met die voor de kantoren van pa en Frederick? Ik zag ze er nog steeds niet hangen. Milly keek me verbaasd aan toen ik haar naar de spiegels vroeg. Met mijn vinger wees ik naar onze muur en herhaalde de vraag terwijl ik zelf dichterbij liep om een weerbarstige lok achter mijn oor te stoppen.

In de spiegel wierp ik terloops een blik op Milly met haar korte blonde haren en het ronde brilmontuur met glazen waardoor haar grijsblauwe ogen amper zichtbaar zijn. Mijn zus trok ongeïnteresseerd haar schouders op. De wandversiering in de lokalen kon haar blijkbaar weinig schelen.

Ze is zeker tien centimeter korter dan ik, wat ronder en heeft duidelijk mama's genen geërfd. Ik daarentegen ben een echte Van Landschoofs, de iets te grote neus inclusief.

Met mijn net geen meter vijfenzeventig en maatje 36, zijn Milly en ik tegenpolen. Zelfs onze karakters matchen niet: hoewel we beiden graag op de achtergrond blijven, durf ik wel in het openbaar een toneeltje opvoeren, zoals daarnet, en doen alsof optredens in publiek me goed afgaan.

Dat is ook de reden waarom ik insta voor het communicatieaspect van het bedrijf en zichtbaar moet zijn en zij als het ware achter de genodigden verstopt stond, hoewel ze als systeemanalist/ IT-manager niet te versmaden was en bijna nooit een steek liet vallen.

Milly schoof aan haar opgeruimde bureau en klapte haar laptop open. Mij had ze nog steeds niet kunnen overtuigen van haar "clean desk policy". Superefficiënt, net zoals zij zelf is. Geef mij maar een beetje gezellige chaos. Het brengt wat meer kleur

aan de saaie bureaus in de ruimte. ‘Waar heb ik het dossier Vermeulen nu toch gelaten?’ vroeg ik haar en verplaatste de dossiers van de ene stapel naar de andere. ‘Aha, naar dit dossier was ik net voor de bijeenkomst al op zoek’, merkte ik quasi triomfantelijk op. ‘Zie je wel, ook in een beetje wanorde, vind ik alles terug.’ Mijn zus rolde met haar ogen en trok haar wenkbrauwen op. Een theatrale zucht verliet vervolgens haar mond. Ik barstte meteen in lachen uit maar zij hield haar gezicht in de plooi. Serieus en gevoelig, zo is mijn oudere zus altijd al geweest. Milly en ik schelen op een paar dagen na drie jaar. Zij is niet de oudste van ons gezin. Neen, dat is Frederick, onze oudere broer. Dit jaar bereikte hij de kaap van de dertig en zijn haarlijn wijkt al wat naar achteren, net zoals bij papa. En dan is er ook nog Michiel, lieve Michiel. Mijn favoriete broertje, net 27 geworden. De spiegel hangt wel op in zijn bureau. Hij en ik schelen amper een jaartje en lijken erg op elkaar, zowel innerlijk als uiterlijk. Ik ben dus de jongste van het gezin. Niet dat we nog een echt gezin vormen hoor. Frederick en Milly verlieten al een paar jaar eerder het nest. Enkel Michiel en ik slapen nog onder het ouderlijke dak. Hoewel we ook geregeld elders overnachten.

Mijn zus wekte me uit mijn overpeinzingen: ‘Sam, de rondleiding is afgelopen, je moet weer acte de présence geven.’ Ik sprong recht en haastte me richting de gang.

‘Je vergeet je schoenen!’

Milly dacht echt aan alles! Wat zou ik zonder haar zijn. Dat is ook waarom we een bureau delen. Op blote voeten met mijn hakken in mijn hand liep ik tot net voor de ontvangstruimte, om daarna in vol ornaat mijn entree te maken.